

GAZETA LITERARĂ

Anul VII nr. 19 (321) — joi 5 mai 1960

ORGAN SAPTĂMINAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN R. P. R.

8 pagini 50 bani

Desen de TRAIAN VASAI

IN ÎNȚIMPINAREA CONGRESULUI

Statistica este sau mai bine zis ar trebui să fie direct în atenția scriitorului, căci el ajutoarea ei poartă mai lesne înțelegem fenomenele vieții din jur, transformările sociale, construcțiile socialiste în cazul nostru. Statistica face astăzi parte din metoda de lucru și a poetului, nu numai a economistului; face parte direct și nemijlocit din fenomenul documentării, cunoașterii vieții, legăturii cu poporul. Trăim în epoca în care poetul este economist și economistul este și el un poet. Mie nu mi-a displicut niciodată statistica lucrurilor, a fenomenelor. Am făcut în viața mea și statistici și monografii. Făceam înainte de război statistica fenomenului de pauperizare în satele de pe Argeș și studiam arta populară, în ceramică, lemn și mai ales în costume și podoabe ale casei. Cu arta populară îmi răcoaram năduful pe care îl stringeam când cercetam primul fenomen.

Dar iată, întrecerile socialiste în cinstea celui de-al III-lea Congres al P.M.R. îmi pun în față alte ofere, altă statistică. E statistica construirii societății fără exploatare, a societății socialiste. Inițiativa întrecerilor a pornit de Jos, din întrecerile, din masa muncitorilor frunțași, din rindul comunistilor mai înfii. Aceste inițiative au izbucnit, ca niște flăcări, la conferințele regionale, în care au fost aleși delegații la Congres. La Timișoara am fost martor la asemenea inițiative, venite din partea furnaliștilor, minerilor, lucrătorilor din sectorul agricol de stație și colectiv, din partea staționarilor de mașini și tractoare. A luat cuvântul ofelular, agronomul, inginerul, ministrul și minerul. Toți au vorbit. Pe toți i-am ascultat. Fiecare era însușit de ideea: cum să producă mai mult, mai bun, mai înfii. Nu se făceau cu ce au făcut. Nu se arătau multumiri cu ce au realizat. Priveau lucrurile în perspectiva lor dialectică. Ofelular a vorbit de ofel, muncitorul din agricultură și staționarul de mașini și tractoare a vorbit de produsele alimentare. Un muncitor de la Reșița spunea de la tribună:

— Târlă îi trebuie ofel, metal. Să-i dăm târlă ofel și metal. Să ne îndeplinim sarcinile înainte de vreme. Să reducem prețul de cost și să creștem productivitatea prin punerea în valoare a rezervelor interne, prin urgentarea construirii utiloilor cuploare.

Și reșerșii au găsit noi rezerve interne pentru a le pune în valoare: în cinstea Congresului partidului Secției, una după alta, și-au revizuit și își revizulesc graficele, anajamentele. Cea dintâi și-a revizuit anajamentul vechi, de la începutul anului, scotea de laminare. Iși luase anajamentul să depășească planul anual cu 12.000 tone laminare finite. Noul anajament prevede 25.000 tone laminare finite peste plan. În cazul acesta, productivitatea muncii nu va mai

fi de unu la sută, cum era la început, ci de trei la sută.

Pentru asemenea realizări este necesar elanul, dar mai ales este necesară însușirea tehnicii noi, automatizarea, inovațiile de tot felul, schimbul de experiențe între secții și uzine, așa cum face cele două cetăți ale metalului: Reșița și Hunedoara. De altfel, aceste cetăți ale metalului sînt în întrecere socialistă încă de la începutul anului, dar în cinstea Congresului și-au revizuit substanțial anajamentele. De exemplu, Hunedoara a realizat în zilele de 10 și 17 aprilie, primele zile ale noului anajament, o economie de 80 lei la fiecare tonă de fontă.

Chemarea celor nouăsprezece întreceri frunțaș pe țară a avut un răsunet nemaifinit. Aceiași ecou l-a avut și chemarea făcută de gospodăriile agricole de stat și staționarile de mașini și tractoare. În aceste sector regiunea Constanța sînt în fruntea anajamentelor, urmată de regiunea București și de alte regiuni din țară. Zeci de milioane de kilograme de grâu și de porumb peste plan, milioane de kilograme de carne și de lapte peste plan.

În toate sectoarele, reducerea prețului de cost și beneficiile au devenit lozincă și program de lucru, fie în agricultură, fie în industria grea sau ușoară. Lozincă: mai bun, mai mult și mai înfii. Insufletea întregă noastră clasă muncitoare în clipa de față. Fără bogăția de produse multe, letine și bune nu se poate concepe societatea socialistă. Și ținta este omul, făuritorul tuturor lucrurilor, făuritorul istoriei noi. Fericea omului este ținta.

Construirea societății socialiste — acesta este sensul etic al întrecerilor în cinstea celui de-al III-lea Congres al P.M.R. Congresul va arăta jaloanele mari ale construirii socialismului, ale desvîșirii acestor construcții. În atingerea acestui scop sînt insufletea oamenilor muncii. În acest scop se face omnia, se reduce prețul de cost, se aduc beneficii. În acest scop se revizuesc anajamentele vechi. De curind „Scinteia” a arătat ce s-ar putea realiza numai cu reducerea prețului de cost cu unu la sută în industria republicană. Suma realizată ar fi egală cu valoarea a 1.500 tractoare, 4000 apartamente, 2 milioane metri pătrați țesături bumbac, 300 mii perechi încălțăminte, 20 milioane kilograme zahăr, 100 mii tone laminare, 15 mii tone ciment, 4 mii garnituri mobilă.

Și cînd te zîndiești că numai cele 19 întreceri de stat care au lansat chemarea la întrecere socialistă în cinstea celui de-al III-lea Congres al P.M.R. s-au angajat să reducă prețul de cost, peste plan, cu 90 milioane lei, Alte 183 de întreceri din regiunile Iași, Regiunea Autonomă Maghiară, din Capitală, din regiunile Timișoara, Cluj, Oradea, Stalin, Baia Mare, Constanța și Suceava s-au angajat

să facă economii la prețul de cost în valoare de 273.504.000 lei și să realizeze 175.587.000 lei beneficii.

Muncitorii s-au angajat să străduiască cu risipa, cu lucrul de minuțioasă, cu timpuri morți. Nu pot totuși rămîni în urmă, fie ale brigăzilor, fie ale fiecăruia muncitor în parte. Muncitorii frunțași vin în fruntea brigăzilor rămase în urmă. Întrecerea se desfășoară pe principiul vaselor comunicante. În felul acesta se realizează nu numai planul, dar și armonia întrecerilor, armonia economiei socialiste. Fiecare este preocupat să facă economie la consumul de metal, de combustibil, la piese de schimb, fiecare se interesează de cheltuielile de regiie, de îmbunătățirea randamentelor, de recuperarea de materie primă, de reducerea ciclului de fabricație. Fiecare muncitor aflat în întrecere caută să își însușească experiența fraților lor în producție.

Cauza construirii societății socialiste a devenit de mult cauza muncitorilor de osaneni ai muncii din țara noastră. În această muncă merg strîns unii muncitori, țărani, intelectuali cinstiți, legați de popor. Ei sînt mîndri și țaria țării. Ei sînt mîndri că fac parte din marea familie a legăturii socialiste care se întinde pe a patra parte a globului pămîntesc.

Dumitru CORBEA

Lumină de Mai

Emoția convîșitoare care a pus stăpînire pe întregă lume în zorii zilei de 9 Mai 1945 renaște năvalnic în memoria celor ce au avut bucuria de a supraviețui celui mai cumplit război din cîte a însingurat omenirea: cel de al doilea război mondial.

Chipurile de apocalips, amplificate în nemuritor de osaneni ai războiului devastator, s-au întipărit pe retina lui David și revăd centura de flăcări hohotitoare care însemna, ca un zid mișcător, București, în acele nopți, tot de mai, cînd vauetul nepămintean al tăvălugului de bombe hula trecînd din pădure în pădure, pînă departe peste toate așezările din preajma Capitalei. Așteptam Eliberarea. Eram convîși că prăbușirea moloahului fascist va fi preluată unei epoci de colaborare între state, între acele state care, la un pas de pierdere, îngeuncheaseră pe colopitori mergînd mină în mină. Gîndind la avantajele de care urma să beneficieze de pe urma colaborării o lume acoperită de ruine, unii dintre noi erau înclinăți să uităm sovăile, vicisitudinile și trădările care generaseră în Occident climatul favorabil izbucnirii celui de al doilea război mondial. Istoria a urmat însă un drum mai oșen și mai spinos. Cadavrele politice, fantomele vindicative și mișmele care refuzau să se topească în întineric, s-au mai

ZIUA SPERANȚEI Eroii independenței

9 Mai 1945 a fost în toată istoria lumii ziua celei mai mari bucurii, a celui mai mare număr de oameni.

Atunci, în ziua intrîngerii definitive a fascismului, s-au bucurat milioanele de soldați ai armatei aliate, s-au bucurat părinții, copiii, frații, surorile și rudele lor de întregul glob pămîntesc, s-au bucurat sutele de mii de prizonieri, s-au bucurat înfîntății pragului camerelor de gazificare și din gura cuploarelor de ardere, s-au bucurat fiecare suflet de om de pe întreg pămîntul, care a răsuflat ușurat, ca salvat de sub amenințarea apăsătoare a unui mînstru implacabil.

S-au bucurat nespus toți. Pînă la urmă, și totuși nu știu dacă atunci, pentru moment, și-au dat seama cît de mult ar fi trebuit să se bucure, căci omenirea cu greu poate imagina cu închipuirea ei normală, de ce ar fi fost în stare să facă fascismul victorios. Nimeni dintre oamenii normali nu poate avea fantezia criminală, cinismul crimei ca o obișnuită faptă cotidiană, atît de organice fascismului.

de Demostene BOTEZ

Steagul roșu pe care în acea zi l-a înfii ostășul sovietic, simbolic, pe culmea Reichstagului, a devenit de pe atunci, steagul Păcii.

Victorie nespus de grea a fost victoria asupra fascismului. Grea fiindcă lupta s-a dus contra unor oameni fără nici un scrupul, fără nici un comandament moral și care se pregătiseră ani în șir pentru universală crimă la care au pornit, pînă în mînșă cea mai formidabilă mașină de război.

Și-au vărsat sîngele, și-au dat viața cea mai bună, îi ai popoarelor, sovietic, american, englez și polonez, francez și cehoslovac, iugoslav și român. Victoria a fost cîștigată cu prețul a zeci de milioane de vieți, dar mai presus de toate, cu prețul unor înfrîntătoare pierderi de oameni sovietici și de avuții sovietice. Uniunea Sovietică a luptat nu numai cu marile și vitezele ei armate, cu întreg poporul, fără desosebii, fiecare cetățean sovietic se considera ostăș pe front în haina obișnuită a partizanului, ca

și în salopeta muncitorului, ca și în veșmîntul țărănilor de pe întîinderile fără sfîrșit.

Victoria a fost cucerită prin efortul comun al statelor aliate, însă fără îndoială, nu printr-o contribuție egală. Jertfa cea mare, cea care a hotărît, a fost aceea a poporului sovietic.

Poporul român, din ziua cînd a fost liber să-și întoarcă armele după război, adevăratele sale interese naționale și după îndemnul istoric al inimii, a adus și el partea sa de contribuție la victoria finală asupra fascismului. Alături de glorioasele armate sovietice, cele 15 divizii românești au făcut minuni de vitejie în alungarea cotropitorilor reidișți de pe pămîntul patriei, și în urmărirea lui îndeaproape și dincolo de hotare, în Ungaria și Cehoslovacia. Împreună cu armatele sovietice, ele au eliberat 3931 de localități și au pierdut pe cîmpurile de bătăle aproape 170.000 de oameni.

Tribut greu. Dar tribut pentru euceria definitivă și totală a independenței și libertății patriei noastre. Ultima victorie și cea mai măreață dintr-un șir de lupte pentru eliberare duse de-a lungul a cinci sute de ani, în contra cotropitorilor. Luptele armatelor romine în contra hitlerismului și pentru nimicirea lui, din 1944—1945, s-au înscris în marea carte a istoriei eliberării noastre, în aceleși pagini cu luptele de la Rovine, de la Călugăreni, de la Podul Inalt, de la Mărășești. Însăși istoria rominilor e un război de 600 de ani, dus cu intermitență, de același popor dornic de libertate. El nu s-a terminat decît în 1945, prin jefia și sacrificiile poporului sovietic, către care, în această zi, gîndul nostru se îndreaptă cu mare și căldă recunoștință.

Eliberarea noastră de sub stăpînirea cotropitorilor interni a cerut și ea alte lupte, alte jertfe, acele ale Partidului Comunist Român, care a preluat de la întemeierea lui adevăratele tradiții ale luptei patriotice și revoluționare ale poporului nostru, care întodeauna a împletit nedespărțit idealul eliberării naționale cu eliberarea socială.

Cei 15 ani de la marea victorie din 1945 ne-au arătat că urgia și penia mărește sînt consecințele ei și pentru țara noastră și pentru viitorul de pace și deplăte a întregii lumi. Ele, poate, nici n-au putut fi imaginate atunci. Și ele ar fi fost și mai extrordinare și mai folositoare pentru toate popoarele, dacă de îndată, unele capete infierbîntate, sau multe suflete vindute fabricanților de armament, nu ar fi pornit la noi uneltiri, la noi planuri războinice, la nenumerate războaie. Gît de departe ar fi fost omenirea, ce depline ar fi fost oazele victoriei din 1945, fără politica obstructionistă, fără războiul rece, fără bazele militare, fără înarmarea atomică, fără reinvierea din mormînt a militarismului vest-german revanșard, fără întregă atmosfera de încordare creată de cercurile imperialiste și aventurieri războinici.

Victoria din 1945 pusese premisele celei mai mari prosperități în pace și prietenie a tuturor popoarelor.

A trebuit să se desfășoare o luptă aprigă și perseverentă de persuasiune din partea Uniunii Sovietice pentru ca mîștrii frigidului războiului rece să fie silii să revină la realitate și rațiune.

Milioanele de oameni care au luptat în cel de al doilea război, pe front sau în spatele frontului, unde lupta a cerut același eroism, s-au întors la casele lor după victorie cu convingerea fermă că au scăpat omenirea pentru veșii vecilor de doi mîștri: de război și de hitlerism. Mîștrii grei de doborât. Dar, în fine, puși la pămînt.

Erau în drept să ceară alfi, pentru toată grozavia pe care au trăit-o. Conștiința lor era împacată față de omenire, față de copii, față de viitor.

Pentru această cauză uriașă, ce încape în cîteva cuvinte simple dar care cuprind una din condițiile de bază ale fericii și liniștii popoarelor, și-au vărsat sîngele fiii cei mai buni ai tuturor popoarelor aliate.

Acesta a fost anajamentul fundamental pe care și-au luat, în fața omenirii îndurerate, puterile semnatare ale Acordurilor de la Potsdam.

Cu mare umire și adîncă îngrîșorare popoarele văd astăzi că militarismul revanșard, tatuat cu svastică pe sub tunică, este încurajat, protegit și gata să fie înarmat cu arme atomice, și că își ocupă deja în vestul Europei, puncte de sprijin, focare de război, fiindcă țara le-ar fi prea mică pentru a cuprinde... desărușarea lor-țelor ei armate în care clocește violența, ura și războiul.

Dar sforțările Uniunii Sovietice, în frunte cu neobosită luptă dusă de N. S. Hrușciov, va salva de astă dată omenirea, fără zeci de milioane de victime.

Omenirea întregă, care a singurat alfi de mult în cele două războaie mondiale, este strîns unită în jurul steagului Păcii pe care-l poartă mina puternică a Uniunii Sovietice. Pentru prima oară în istorie, omenirea înse-

(Continuare în pag. 6)

Eroii independenței

A u trecut mai bine de opt decenii de cînd România, prin Tratatul de la Berlin, a fost recunoscută stat autonom și independent. Independența țării fusese proclamată de parlamentul român — la 9 mai 1877 — ca răs-

puns la începerea ostilităților de către turci și ca un act de afirmare a voinței sale ferme ca tîndrul stat să fie în alianță cu Rusia, puternicul vecin și prieten.

Se scutura astfel, cu un război ce începea în vara lui 1877, jăgul secular al „suzeranității” otomane, care nu numai că printr-un corupt sistem feudal, exploatare pînă la sînge țările Romine, dar care împiedicase lina firească de dezvoltare a poporului nostru. Sprijinul Rusiei ne-a fost de un mare ajutor pentru dobîndirea idealului național: independența; dar aceasta nu s-a dobîndit decît printr-un război greu și înfrîngere altor multe adversități. Pe plan internațional, Anglia în primul rînd, apoi Austro-Ungaria și Germania, nu vedeau cu ochi buni slăbirea Turciei și emanciparea țărilor balcanice. În planul organizării interne, războiul a fost greu din cauza incuriei și nepregătirii în care regimul burgeois-moșieresc lăsase armata. Eroismul poporului român, jertfa țărănilor au cîștigat lupta. Asedul reședii Grolia, la Plevna, care a căzut la 30 august 1877, a înscris pentru tîdeana numelor gînstului Furtună, al lui Grigore Ioan a Lucă, al lui Vasile al lui Tudor și alții, simpli soldați, în amintirea glorioasă a războiului nostru pentru independență, alături de numele unor ofițeri ca Valter Mărdăneanu, Șonfa, Lenea.

Care au fost greutățile acestui război, ne-o spune Ion Luca Caragiale. În ultimul fragment din lucrarea sa: „Cercetare critică asupra teatrului românesc”:

„Cel din urmă nume de înregistrat — scrie el — la pomelnicul trist al mîștrilor «născuți-morți» în această așa-zisă literatură, este piesa «Ostentivii noastre», prin care s-a înfășșat înaltei nobilii și onorabilii public bucureșten panoramă strategică a Plevnei, în «mădime naturală», cu episoade din isprăvile ostelilor romini în tablourile comice.

„Plevna nu se luase încă pe pămîntul Bulgariei, mlaștini calde de sînge românesc țumeau, pictoarele și minile, care ne muncesc farinile în vreme de pace, degerau în șanțurile redutelor, ostelii romini n-aveau drept hrană decît o fărîmătură de pesmet negru muiat în jăgășul sîopat de roata tunului; «Curcanii» — poate singurul «ceva» ce încă nu-i «putred» în țara asta, secerăși de focurile ură-mașei, de ger și de foame... și noi dam «Ostentivii noastre», dramă națională de ocazie cu mare spectacol».

Dezgulit scriitorului Ion Luca Caragiale față de mizeria literară a pieșei se asociază cu ura față de clasele profitoare. Totodată simțim vibrînd patriotul celăteanului Caragiale. Rezultatele acestui război greu, plin de jertfe, care ne-a dat independența, n-a fost numai șubrezit din temelii lui, dar a fost și fardat de un regim fărânic, care a știut apoi să exploateze, pentru interesele claselor posedate, binefacerile victoriei. Astăzi, generațiile care cresc libere într-un veac în care ultimele state înrobite își scutură jugul colonialist, joarte asemuitor în exploatare cu „suzeranitățile” de acum o sută de ani, resimț din plin valoarea acestei reale independențe.

Republica Populară Romină de astăzi, o țară liberă și independentă cu adevărat, își trăiește marea și epocă de înflorire, egală în drepturi cu alte popoare frățești în lagărul socialismului, păcii și al progresului, amintindu-și cu recunoștință de sprijinul poporului rus ca de toți acei mîștri, umili și eroici, care acum mai bine de optzeci de ani t-au cîștigat independența pe cîmpurile Bulgariei.

Ion Marin SADOVEANU

În acest număr mai semnează:

Eugen Barbu, Filaret Barbu, Aurel Baranga, S. Bratu, Aura Buzescu, Angela Chivaru, R. Coșoșu, S. Damian, Miha Dragomir, Șt. Iureș, N. Jianu, Maria Liman, T. Mazilu, Al. Miradan, Veronica Porumbacu, Radu Stanca, Al. Șahighian, N. Voica, Ion Vina și alții.

Șerban CIOCULESCU

(Continuare în pag. 6)

(Continuare în pag. 6)

GAZETA LITERARA LA GIURGIU

Aduceți-vă

Cum se construiește o casă de cultură

Ne aflăm la președintele Sfatului Popular, schimbăm cuvinte, ascultăm informații despre situația orașului...

Tovarășii... compania de președintele Sfatului și de colaboratori săi alții în jurul mesei, ne-a explicat că respectiva Casă de cultură nu există încă...

— Da, cei de la „Dunărea” vor da materialul de caldarâm pentru încălzirea centrală. Să mai vorbim de U.T.M.?

A doua zi, pe la 6 și jumătate dimineața, am plecat oțivă dintre noi la București...

AI. MIRODAN

CUVINTUL CITITORILOR

In cadrul Consiliului organizate de „Gazeta Literara” la Giurgiu, au vorbit numeroși cititori: profesori, elevi, funcționari, medici etc. din localitate.

Gheorghe Rădulescu, Directorul Muzeului de istorie al orașului Giurgiu.

„Problemele literaturii pentru copii ne preocupă îndobescă pe noi, cei care lucrăm într-un domeniu strâns legat de activitatea educativă a tineretului.

„Rubricile cele mai interesante ale „Gazetei Literare” sunt pentru noi Cronica literară, cele care înfățișează activitatea literară la zi, cum ar fi „O carte pe săptămână” sau Bibliografia.

Serban Iliescu, medic

„In ultima vreme, se face simțită absența unor studii consacrate esteticii marxist-leniniste.

„O temă pe care o reamintim scriitorilor este aceea a figurii intelectuale de tip nou și mai recent.

„Vrem să știm mai multe despre activitatea, biografia și proiectele scriitorilor români contemporani.

„Un aspect important al muncii noastre în pregătirea disciplinelor sociale îl constituie referința la literatura epocă.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

Secția Vacum (rafinerie) a Fabricii de zahăr „Popa Șapcă” din Giurgiu

La fabrica „Steagul Roșu”

Termenul de fabrică, acceptat fără controverse pentru întreprinderile producătoare de tractoare sau de conserve, încălziminte sau tuburi fluo-rescente...

„Vrem să știm mai multe despre activitatea, biografia și proiectele scriitorilor români contemporani.

„Un aspect important al muncii noastre în pregătirea disciplinelor sociale îl constituie referința la literatura epocă.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

„Am dori să găsim, în paginile publicității noastre, mai multe articole despre dramaturgia contemporană.

igoda, la 15 kilometri de Odesa, în noaptea din 1942. Iarna e în toi, viscolul zguduie din temelii...

— Ce căutam în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

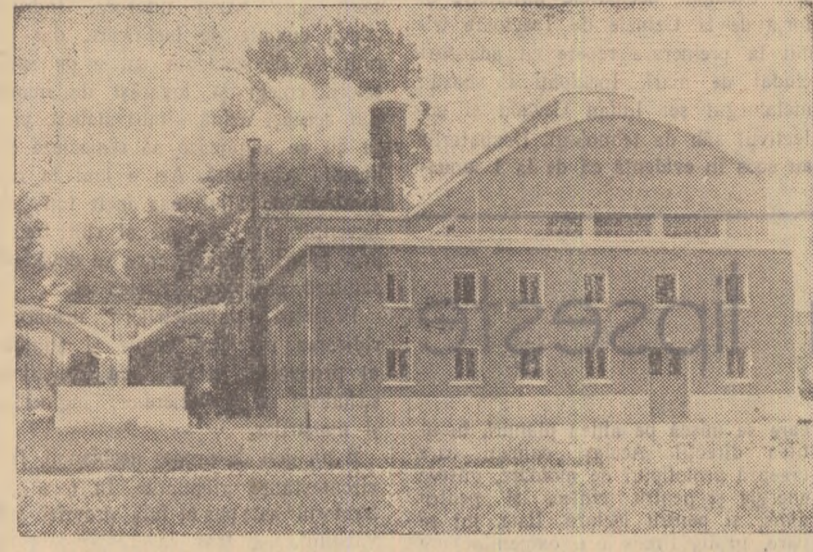
— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

Așa arăta curtea Atelierele Navale din Giurgiu pe timpul burgheziei

O nouă secție a atelierele, clădită în anii puterii populare

BĂTRINUL ORAȘ

Un oraș prin care îți plimbat pașii adeseori, și-ți cunoști străzile, casele cu oamenii lor simpatici, e asemănător unui prieten pe care cu plăcere te abați din când în când să-l întreci de sănătate, stringându-i mâna, ori să te așezi cu dînsul la fața de pînă, amintindu-și sau poate gîndindu-și de viitor.

Giurgiu e un oraș pe care l-am bălănt de multe ori. Prin anii treizeci și ceva, de acolo mi-am cules câteva tipuri pentru comedia „Nepotul din Giurgiu”, tipuri pe care, chiar dacă le-am exagerat, nu am depășit adevărul pentru că pe alte ulițe ale orașului te înfățișăm mai exagerate de către însăși realitatea adevărată.

Un mare reportaj despre Giurgiu ce l-am publicat într-o revistă a vremii acum vreo 18 ani era o relație sentimentală în care predominau poezia tristă — mai mult glumeață — pentru murdăria străzilor și pentru grătorele cu mîlțite, de pe trotuare, la tot pasul.

Cafeneaua unde se tratau afaceri „pe picior”, unde oamenii fără meserie și fără un ban în buzunar cumpărau vagoane cu grâu ca să le vîndă peste un sîrlet de oră cu mari cîștiguri, nemîșcîndu-se de pe scaun, nu mai era. Și desigur nici oamenii ce-o populau.

Giurgiu e un oraș pe care l-am bălănt de multe ori. Prin anii treizeci și ceva, de acolo mi-am cules câteva tipuri pentru comedia „Nepotul din Giurgiu”, tipuri pe care, chiar dacă le-am exagerat, nu am depășit adevărul pentru că pe alte ulițe ale orașului te înfățișăm mai exagerate de către însăși realitatea adevărată.

Un mare reportaj despre Giurgiu ce l-am publicat într-o revistă a vremii acum vreo 18 ani era o relație sentimentală în care predominau poezia tristă — mai mult glumeață — pentru murdăria străzilor și pentru grătorele cu mîlțite, de pe trotuare, la tot pasul.

Explicațiile ne duc, mai departe, de-a lungul peripețiilor covorului care, o lungă vreme a fost în posesia mea...

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

— Să înțeleg că în Alexandrouca? Ce este Alexandrouca? Cine ne-a trimis aici? A, e ferma Guvernatorului, ferma Domnului Guvernator.

EUGEN SINT acest poem este dedicat Uniunii Sovietice, apărătoarea păcii în lume

Sint liniștit, ceva îmi dă încredere în mine. Uite, aseară am auzit zgomot mic al acului înfipt într-o cămașă... Citește textul poemului

În cinstea celui de-al III-lea Congres al P. M. R.

REALIZĂRI, ANGAJAMENTE, PERSPECTIVE

EROII CĂRȚILOR NOASTRE

De câte ori merg pe teren sint uitat...

Muncitorii sint cei mai bogati sufl...

Zilele acestea am cunoscut o tandra...

Dar si in problemele economice, in...

Scind despre muncitorii noi scriem...

Si sint cei mai interesanti fiindca...

N-ar fi interesant un roman despre...

Sint convins ca ar fi citit cu pas...

Cine ar lasa din mana o carte des...

Zugravind viața unor asemenea oa...

Asemenea eroi sint cei mai bogati...

Un proces... neliterar

Ititorii sint familiarizati cu crochiul...

Muncitorii, mairii, tehnicianii si inginerii...

rie 1960, data la care a pornit initia...

Muncitorul fruntas Alexandru Stolea, de la F. C. „Gh. Gheorghiu-Dej”...

RITMURI

abrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”...

decimă de ciorapi trebuie să se consume...

Aici nici un muncitor nu se află în...

Proiectul de inovație, pe care mi-l...

N-a vrut să-mi vorbească nu din...

Cind vorbeste despre Elena Dumitrescu...

Pe electricianul Alexandru Grăciun...

E o femeie voinică, infre două...

S-a dus la Bicaș, a lucrat la lunel...

Dar o-a petrecut o intimplare care...

Acum al ritm. Al muncitorilor Maria...

Acum, al ritm. Al muncitorilor Maria...

Teodor MAZILU

Noul atelier de sculdrie la Complexul C.F.R. „Grivița Rosie”

Nimic din ce-i omenesc nu lipsește

Pe una din clădirile vechi ale uzinei...

fie de inerie, fie de o dușmănie as...

2.100.000 lei pentru anul în curs și...

care se mișcă pe aștea planuri, în a...

Totuși, placa de marmură, prinsă...

Nepăsătoare și reci, motoarele de...

Dacă ar fi posibil un supraomenesc...

„Acuzatul”, luat pe nepregătite, se...

Ori de câte ori vin la „Timpii Noi”...

Am rămas cu Ion Moldoveanu, stru...

„RIME, PUTEAM FACE ȘI NOI...”

„Prin „culturalul nostru” se înțelege...

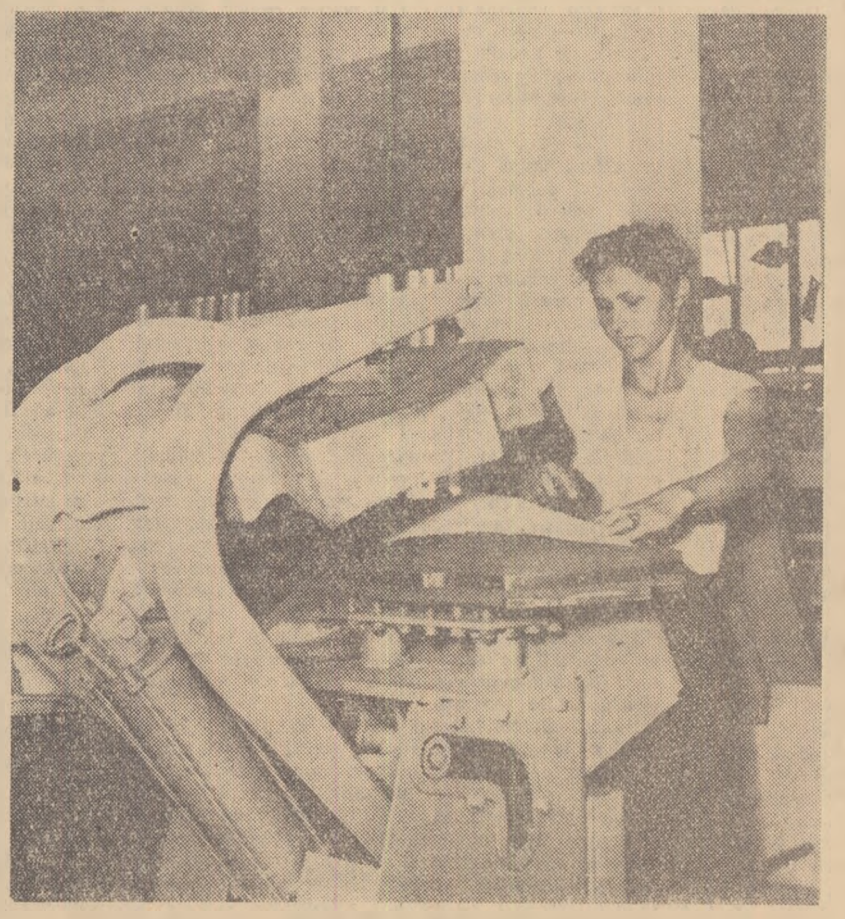
Stiam că, de multă vreme, oamenii...

Și să nu se uite că lupta pentru...

Aflat sub cupola înaltă și alumată...

Nicolas JIANU

Tudor MIHAIL

Presing-automat la Fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”...

Nicolae VELEA

INTILNIREA CU MALIUTINA

In activitatea mea artistica de dupa 23 August 1944, datorita reperului nou, am intilnit adeseori, in rolurile interpretate, „Cuvintul Partidului”. Inca din primii ani de la Elberare se punea in tara noastra problema crearii unei arte dramatice noi, o arta pentru popor. Noua linie de creatie actoriceasca, realist-socialista, nu ma gasea departe de ea. Interpretarea fireasca, tinzind sa oglindeasca fidel viața, sa exprime marea simplitate a oamenilor obișnuiți, făcut parte din crezul meu in muncă. Care mi-a fost scoala? Cine mi-a fost profesor? Școala mea a fost sala de spectacol, publicul. In constiinta publicului, cuvintul trebuia să pătrundă fertilizator, să zguduie și să înalțe. Avem acum în săliile de spectacol un public nou: marea masă a oamenilor muncii. Cuvintul spus, trebuie să fie pe înțelesul său, pentru ca el să se recunoască în acest cuvint, să fie emoționat și să se înalțe sufleteste. Ințelegerea și înălțarea în viața noastră? Prin text. Da! Textul citit și recitat, adică, sprințului nostru a fost noul reperoriu și d'n sîr personaje interpretate de mine, Partidul a vorbit răsădit înire altele, prin vocea plină de conștință a Maliutinei. In lucrarea lui Alexandr Stein, „O chestiune personală” sint câteva cuvinte spuse de Maliutina, cuvinte pe care eu, ca interpretă a instructorului Colegiului de Partid, trebuia să le rostesc și cărmău-răscolit adinc. Este vorba de statură pe care aceasta îl dă lui Kolo-konikov, atunci cind el o întrebă cum trebuie să se comporte cu oamenii, și subliniază ea, bineînțeles cu condiția să știi să-l citești”. Trebuie să mărturisesc, că în interpretarea pe care trebuia să o dau acesteia care în piesa citată era purtătoare de Cuvintul Partidului, replica de mai sus m-a turbat adinc. As fi dorit din toată inima să știu roși Cuvintul Partidului. Superioritatea personală mi-a căpătat. Cu noșterea amănunțită a faptelor, semnificația adănată a tuturor amănunțelilor, puțințata vorbelor rostite, dar pline de sensuri adinci, înțelegerea calmă, tot alt cit și treacătoarele izbucniri pasionale, omnești, și apoi acesteia toate îndiguite în limitele unei frumoase discipline și ale unei bune cultivări desăvîrșită în comportare, iată elementele de care trebuia să țin seama pentru ca Maliutina să respire, să gîndească, să se miște și să acționeze real.

In munca mea de descifrare a personalității a altor greu pătrunzătoare înțelegere umană de care această femeie dă, nedezvăluit, dovadă. Am găsit în momentele ei de tensiune sufletescă, o caldă duioșie omenească. Femeia aceasta care cere căpătania de rangul I. Cernogubov: „Vă rog să nu faceți apă la sentimente” clocotește în adinul ei de o viață sufletească bogată, viață pe care însă o stăpînește cu fermitate, canalizînd-o în sensul misiunii ei fundamentale de comunistă. Este, în persoana Maliutinei, o mare calmă. Am simțit cum în acest personaj se concentrează experiența de viață a nenumăraților oameni, am simțit de asemenea că vorbesc și gesturile ei trebuie să răspundă năzuințelor masei. Am înțeles că întreaga acțiune a piesei cu problemele ei sociale, cu rolurile de familie dintre copii și părinți, dintre prieteni sau simpli cunoscuți, toate se înnoadă în personalitatea instructorului Colegiului de Partid. Răspunderea mea era, într-adevăr, foarte mare. Vigoarea lipsită de rigiditate dar și de moliciune, în înțelegerea „dramelor” omului și apropierea de ele cu tact au fost factorii de care am ținut seama în munca mea de creație a personalității. După ce am jucat în „O chestiune personală” în întilnirea mea cu diferitele personaje pozitive ale

pieselor interpretate ulterior s-au născut pe nesimțite înțelegeri și discernăminte noi. In munca mea de educatoare a tinerii generații de actori, am căutat să-l caut și în seama de aceste noi semnificații. Nu știu să poartez dar știu că interpretarea în mod realist a rolului, susținută de un studiu amănunțit al întregii lucrări, al fundalului ei istoric și social, privește în jurul meu imi dau seama de o realitate nouă — realitatea pe care o reprezintă Partidul care fertilizează viața noastră în multiplele ei fațete. Noi nu trăim la întimplare ci o lăță purtată de vînt. Cuvintul Partidului ne înalță, ne arată, ne îndrumă, ne sprînjă. Il simțim în orașul nostru nu care se ridică tot mai sus sub soare, în construcțiile tehnicieni; deschizind aparatul de radio poți asculta o piesă muzicală interpretată de o tovarășă de la o gospodărie colectivă; în toate unghiurile țării se organizează echipe de amatori, pregătite teoric, capabile de întrecere cu actorii profesioniști. Descătușarea energiei creatoare a masei, munca de descoperire a tineretelor noi, chemarea unui număr imens de oameni la creație a dus, în mod dialectic, la ridicarea nivelului cultural al poporului, ca și la creșterea exigențelor sale. Pentru înțelegerea semnificațiilor majore ale artei realist-socialiste publicului nostru este pregătit cu atenție, răbdare și entuziasm.

Consfățuire cu prietenii noștri

Cind echipele celor trei filme: „Secretul citriului”, „Băieții noștri” și „Telegrama” s-au urcat în autobuzul însoțitor cu direcția Uzinei „Steagul Roșu” — Orașul Stalin, un sentiment puternic m-a învățat înimă, un sentiment complex, ceva între bucurie, trac și nerăbdare. Un baraj natural, făcut de zece oameni care se agită, ne ține senne și ne surdă. „Tehnic” o motocicletă, un autobuz și un autocamion. „Primii autocamion care a ieșit pe poarta uzinei noastre în ziua de azi” — ne explica tov. Borbel, directorul Clubului Uzinei „Steagul Roșu” și prezintă întregul grup venit în întimplarea noastră.

Facem „transbordarea” în autobuzul albastru „Steagul Roșu” — fabricație proprie și el, și pornim.

Urmează schimbul de experiență: în timp ce muncitorii vizionează filmul în „sala de cine patru suete”, noi „vizionăm” din nou.

Uzina e de fapt un oraș cu numeroși locuitori care vizuiesc în afara de nemurătorile hale, atelier, laboratoare, scolare, etc. un cartier muncitoresc și un centru școlar, numit pe drept „orașul ucenicilor”.

„Astăzi fabricăm în uzina noastră toate cele două piese ale unui autocamion” ne spune cu justificată mîndrie directorul general al uzinei, tov. Gh. Stăvil, în timp ce ne împărtășește cu răbdare, la fața locului, tinerii ucenici. Parelul, mai avansat, își strîngura urechile pentru industria grea, industria ușoară, precum și pentru barajele generatiilor. Ușor și ușor a funcționat pentru prima oară în țara noastră o secție de tineri ucenici și a devenit o fabrică sine stătătoare: fabrica „Instrumentar-Orașul Stalin”.

Trecem din sece în sece; cunoscuți pe rând pe cei de la laborator și Prelucrare de stat, cunoașterea tinerilor născuți și preșcolari, cunoașterea muncitorilor și a tinerilor ucenici, încreșterea și de zece ani la această uzină fără reparații, și în cele din urmă, tov. Stăvil, „Steagul Roșu”. Cu precizarea că sînt o secție de tineri ucenici și a devenit o fabrică sine stătătoare: fabrica „Instrumentar-Orașul Stalin”.

— Dar nu ești bătrîn de loc! Fă la ușă nu există nici un bătrîn, iarăși de Bucurcia reșagra care are vîră de ani.

Tot așa trebuie să gîndească și tovarășii Alexandria care, atunci cind se așază cupurii Sitens-martin și-a primejdui viața pentru a salva oțelaria de la incendiu.

Tot așa gîndesc acești muncitori, stăpîni ai uzinei, căci dacă nu ai gîndi astrei necoada asta lauză: „Astăzi fabricăm acumemini” în care cei doi muncitori aveau o viață de mizerie în secolul al XVIII-lea și acum oțază pașnic, curat și luminos.

Scena din filmul „Prima zi de pace”

neobost pedagog. In interpretarea cunoscutului conducător de orchestră Melik-Paşev apare și mai vie... Impetuozitatea sa năvalnică, care se împletește cu o înflăcărare impresionantă, cu gingașie și frumusețe (V.V. Stăvil), și mai ales se referă la cunoașterea autentică de către A. Borodin a intonațiilor și specificului muzicii orientale, oglinzită mai cu seamă în ritmica vie a dansurilor, în bogăția coloristică a paletelor orchestrale și în plasticitatea melodica a motivului oriental din cor care sugerează cu deosebire forța scena ovaționării hanului Konecak de către polovnici. Inregistrarea imposibilă a surprinși cu claritate și finețe cele mai imperceptibile flexiuni ale vociilor și mai ales timbrele instrumentelor din orchestră.

(vezi fața 20 cm, nr. 23, D-004889, Appreleviski Zavod-U.R.S.S., 1939)

Angela CHIURU

Viitoarea premieră a Teatrului Național „I. L. Caragiale”

„POVESTE DIN IRKUJK” de Alexei Arbuzov

Personajele pieselor lui Arbuzov sint tineri care construiesc comunismul, care luptă împotriva cotropitorilor nazisti, iar dragostea se naște și trăiește în suflul lor strîns împletit cu munca și cu lupta lor. Oamenii pe care-i înflăcăză scriitorul sovietic sint optimiști, plini de încredere în viitor chiar în clipe de grea încercare, dezamăgite care li încercă uneori sint pînă la urmă înfrînte, fiindcă ei își găsesc forța de viață în elanul întregului popor, în munca tuturor pentru fericirea tuturor.

„Ascultîndu-și vremea, romantismul și poezia acesteia” — cum li îndemna cunoscutul regizor sovietic V. Plucek pe scriitorii — Arbuzov a scris „Poveste din Irkujk”, cronică a oamenilor din a doua jumătate a veacului al XX-lea, poate cea mai vibrantă dintre vibrantele sale lucrări. Scriitorul vorbește despre constructorii unei hidrocentrale de pe malul Angarei Siberiene, regiune despre care savantul Lomonosov afirma, cu două sute de ani în urmă, că „va spori simțitor forța Rusiei”. Sint oameni feluriti pe acest șantier, veniți de pe felurite meleaguri ale Uniunii Sovietice. Brigada escavatorului pășitor, pe care o conduce mecanicul și Serghei, este fruntașii în muncă. Brigadierii sint puternici atășaji de șeful lor, care sint un băiat modest și de o mare frumusețe sufletească. Îndrăgostit de Valentina, cisteria magaziniului alimentar, Serghei nu-și mărturisește sentimentele decît atunci cind Victor, tovarășul și prietenul lui, cel cu care fata se plimbă și discută în fiecare zi, declară că nu i-a trecut niciodată prin minte s-o ia de nevastă. Serghei se apropie de Valentina, „fîșneța”, cum i se spune, nu numai cu dragoste, dar și cu respect. Această purtare, cu care n-a fost obișnuită, trezește în suflul Valentinei sentimentul încrederea în valoarea ei. Valentina devine mai bună, mai serioasă, desoperă pe rînd în Serghei trăsăturile omului adevărat, care o țuc să-i fie drag.

Constanța TRIFU

JULIUS PERAHIM

PUNCTE DE VEDERE

Profilul și calitate

Inț de acord cu opinia maestrului Sică Alexandrescu, exprimată în „Gazeta literară”, că nu poate exista „profilul” în afara calității, chiar dacă otit reperoriul, cit și orientarea generală a teatrului respectiv au o linie de conduită, un sens comun, o linie urmărită cu consecvență.

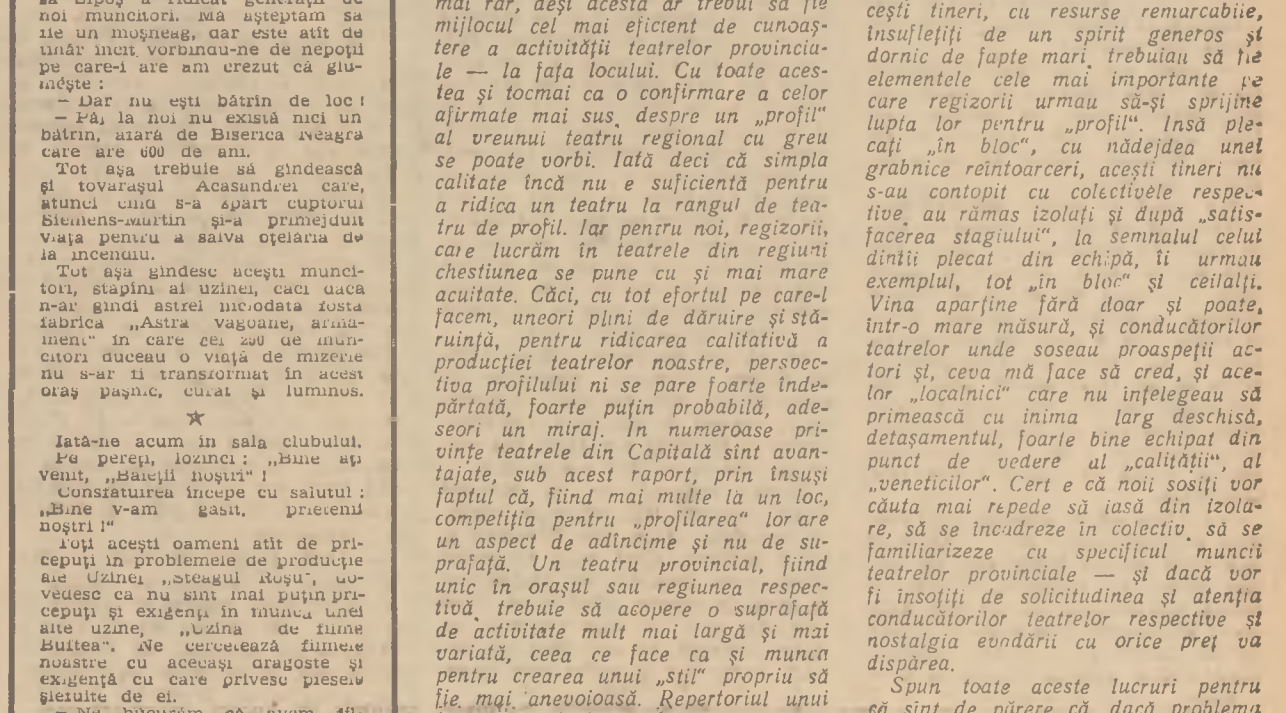
Cu toate acestea, presupunînd că un teatru ajunge într-o atare situație, punctul de vedere al maestrului Sică Alexandrescu nu mi se pare, totuși mai mult decît un punct de plecare. Căci dacă profilul fără calitate nu se poate, calitatea fără profil este un lucru destul de frecvent în materie de teatru. Astfel încît problema profilului este problema calității plus încă ceva; încă ceva ce nu poate fi determinat numai și numai prin această unitate de măsură.

Să luăm un exemplu: spectacole de calitate sint și la Teatrul Național „I. L. Caragiale” și la Teatrul Municipal — dar oare, calitatea lor este identică, oare prin simplitate și calitate” există și determină „profilul”? Bineînțeles că nu. Calitatea deschide ușa teatrului doar perspectiva profilului; ceea ce, însă i-l și dă este natura acestei „calități”. Inț, dacă ar fi să ne jucăm cu cuvintele, am putea spune că problema profilului se rezumă, în fond, la problema „calității calității”. Dar, pe această cale, se ajunge la o chestiune mult mai complicată și care ar necesita o dezbateri foarte prelungită și anume la chestiunea stilului. Spectacole „de calitate” există și în teatrele din regiuni, nu numai în teatrele din Capitală. Diversul s-a văzut atit cu prilejul diverselor manifestări teatrale pe plan republican, sau al turneelor, cit și — din păcate mai rar, decît acesta ar trebui să fie mijlocul cel mai eficient de cunoaștere a activității teatrelor provinciale — la fața locului. Cu toate acestea și tocmai ca o confirmare a celor afirmate mai sus, despre un „profil” al vreunui teatru regional cu greu se poate vorbi. Iată deci că simpla calitate încă nu e suficientă pentru a ridica un teatru la rangul de teatru de profil, iar pentru noi, regizorii, care lucrăm în teatrele din regiuni dinți plecat din echipă, li urmas exemplul, tot „în bloc” și calități. Vina aparține fără doi și poate, într-o mare măsură, și conducătorilor teatrelor unde soseau proaspeții actori și, ceva mai face să cred, și actorii „localnici” care nu înțeleguseră să primească cu inima larg deschisă, detașamentul, foarte bine echipat din punct de vedere al „calității”, al „veneticii”. Cert e că noi sosiți vor căuta mai repede să iasă din izolarea se se încadreze în colectiv, să se familiarizeze cu specificul muncii teatrelor provinciale — și dacă vor fi însoțiti de solitudinea și alienația conducătorilor teatrelor respective și nostalgia evnării cu orice preț va dispărea.

Sunt toate aceste lucruri pentru ce sint de părere că, dacă problema profilului se pune într-un fel, pentru teatrele din Capitală, într-altfel se pune ea pentru teatrele din provincie. Pentru teatrele din București, lupta pentru profil este — așa cum spunea la începutul acestor notații — lupta pentru „calitatea calității”, adică pentru un stil propriu, distinct, care să fixeze fedrării teatru un loc aparte, bine precizat în configurația mișcării noastre teatrale. Pentru teatrele din regiuni lupta pentru „profil” este și trebuie să fie, în primul rînd, lupta pentru „continuitatea calității”.

Nu de mult un cronicar bucureștean, altfel bine intenționat, recomanda conducerii teatrului din Sibiu să pregătească un spectacol „bombă” cu care să vină în Capitală și să facă „vînt” pentru ca în felul acesta să devină „mai cunoscut”. Am respins această recomandare superficială, tocmai pentru că socotesc că una din cele mai primejdioase mentalități care s-ar putea cuibări în teatrele noastre regionale este aceea de a face un moment „vînt” pentru ca apoi, an în șir, reputația teatrului să se hrănească din această „vînt”. E mentalitatea „bufului”, mentalitatea discontinuității în calitate. Ceea ce trebuie să caracterizeze munca artistică din teatrele noastre regionale este — cred eu — efortul susținut al tuturor compartimentelor unui colectiv, pentru ca în activitatea de zi cu zi să nu existe întreruperi calitative, salturi violente de la un lucru bun la unul rău. In teatrele regionale, nu rareori, după o premieră onorabilă urmează două sau trei premiere mediocre sau, în cel mai bun caz, cenșii. Or, dacă ne vom strădui ca spectacolele noastre să aibă întotdeauna o „linie”, o înaltă, un nivel care să înceapă, cel puțin, de la „corect” în sus; dacă — prin urmare — vom face în așa fel încît calitatea producției noastre să aibă continuitate, vom merge cu pași, poate începi, dar siguri spre „profil”.

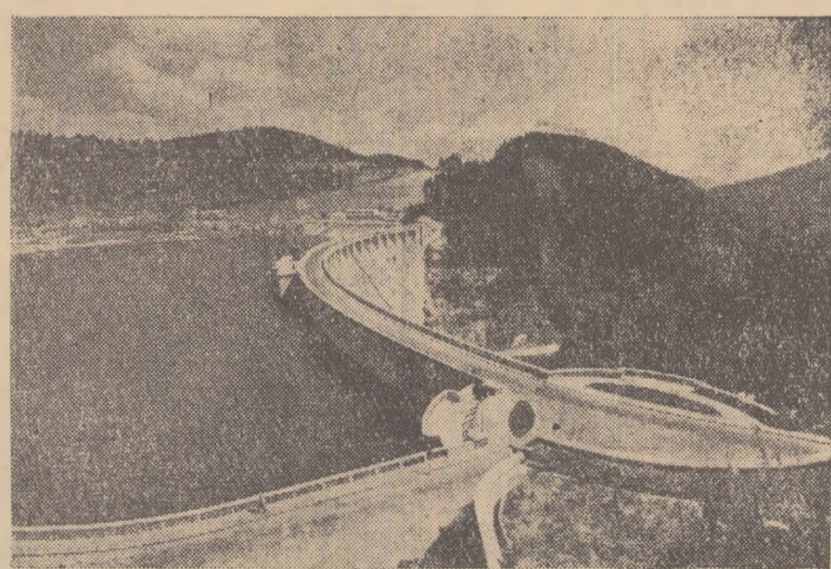
Radu STANCA

Șchițe de decor la „Poveste din Irkujk” de Alexei Arbuzov

Strada „Victoria din Februarie” din Bratislava. În prim plan construcția-turn cu 12 etaje clădită prin metoda betonului armat.

Noal baraj de lângă Vir pe râul Svatka

15 ANI DE LA ELIBERAREA Cehoslovaciei

CALEIDOSCOPI

ilele trecute la poalele muntelui Rip, nu de parie de Roudnice, mușii de tineri veniți din toate colțurile Cehiei de nord s-au întrecut într-o mare demonstrație artistică și gimnastică prelungită apropiată Spartakiadă.

Un ziarist occidental în trecere prin Praga îmi spunea:

— Noul plan cincinal cehoslovac are în vedere desăvârșirea construcției socialismului până la sfârșitul lui 1965. Dacă vor reuși, aceasta se va datoră exclusiv faptului că au o industrie dezvoltată.

Era exact în ajunul demonstrației tinerești de la poalele muntelui Rip. Și asemenea manifestări au loc în fiecare an, în zorii primăverii, acolo unde strălucesc cu barba și plelele brumăriilor a poposit, cu veacuri multe în urmă, când aflat loc bun pentru așezare. În fiecare an, când pădurile devin de un verde aprins, când ninșii sînt cîrșite de flori imaculate și vișnește primăvara în ramurile magnoliilor, linetează țării cîntă oed strămoșilor veniți în chervane din țara Charvátilor.

— Nu cred că ai dreptate, i-am răspuns interlocutorului meu. Gea ce face țărîa acestui popor este nu numai nivelul lui economic, ci mai cu seamă patriotismul lui. Și mai este ceva: umanismul care străbate înfraga lui cultură și dezvoltare istorică. Între luptele ascuțite hussite și con-

traformă, între opoziția față de călăful habsburgic și rezistența împotriva tropsăului cizmei naziste, mi se pare a vedea trecînd un singur fir, puternic, al unei tradiții care a constituit pentru poporul acesta din inimă Europei o sursă de energie mereu proaspătă, așa cum izvoarele munților alimentează de milenii piralele, fluviile, fluviile. Tot astfel, de la Jan Komensky și Jungmann pînă la sfințoasa Bojena Nemcova sau furtunosul Bezruc, unitatea este perfectă. Neuitatul Fucik are buni înaintași: pe Jan Neruda ca și pe Jiri Wolker. Dar, oare, în paginile „Reportajului” lui Fucik, purtînd amprenta demniității umane și a „vastului Univers”, nu deslușești ecourile baladelor lui Jirasek și acelea ale cîntecelor populare alit de bărbății care-și rostogolesc valurile în versurile lui Štur și ale lui Kolář! Din tradiție își soarbe țărîa poporal, asemenea copacului care își frage seva din mama lui — bătrîna glie.

La Klado, un oțel care mi-a vorbit despre problemele producției la convertitoare și-a încheiat expunerea cu un accent de mîndrie: a coperșit Teatrul Național s-a făcut din oțelului de aici și tot aici s-a montat.

Treptele teatrului de pe Narodní Třída, ocupații hiterșiști n-au îndrăznit niciodată să le urce îmbracăți în haină militară. Cînd s-au încumetat totuși, s-au travestit, ca răufăcătorii în miez de noapte. Cînd și-au aflat aroganța specifică, sala s-a golit ca la un consemn. În anii de urgență numărul oamenilor de teatru care au cu-

noscut rigorile închisorilor și lagărele și captorile de exterminare și plutoanelor de execuție a fost impresionant: E. F. Burian, Karel Hašler, Nina Jiršikova, Anna Letenská, Alfréd Radok, Jozef Škupa, Vladimír Smeřák. Cîți dintre ei s-au înspăimîntat? Și cîte teatre au funcționat? Sălile de spectacole deveniseră cazărmi sau sedii ale diferiților „ober” și „unter” hiterșiști. Dar cu toate acestea, după ce au luptat pe baricadele Pragăi, la 16 mai 1945 actorii capitalei cehoslovace au jucat „Mireasa vindută”. În cîntec Armatei sovietice eliberatoare. Astăzi, Republica Cehoslovacă numără peste 100 de ansambluri teatrale, de la teatrele naționale cu repertoriile lor clasice, pînă la teatrele de gen, pe cît de numeroase pe atît de diverse; Teatrul realist se deosebește de teatrul armatei (care are, totuși, o concepție realistă), după cum teatrul de pantomimă nu intră în competiție cu teatrul săcesc. Teatrul de comedie este departe de a epuiza umorul ceh pe care îl împarte generos cu atît de personalul și prețuiții Verich, el însuși un gen de spectacol. În sfîrșit, Lanterna Magică nu-i nici teatru de varietăți, nici spectacol de cinema și nici balet, dar le îmbină pe toate într-o singură formulă plină de fantezie și originalitate.

— Unde te duci diseară? se întreba, pînă nu demult, în fiecare zi, 44.000 de cehi, moravi și slovaci îndrăgosiți de mirajul scenei. Dar la Příbram s-a construit de curînd un teatru nou, și nu numai la Příbram. Iar acum apelul primăverii freacă, se pregătesc teatrele în aer liber. Sînt peste 150 în parcurile castelelor, în curțile cetăților, la Karlštejn și la Kutná-Hora, în grădina palatului Valdštejn din Pragă și la Loket — acolo unde a fost încercat de o iubire lirice marele Goethe. La confluența Moravei cu Dunărea, într-un loc de o romantică frumusețe, se afla un teatru de vară cu o capacitate de peste 100.000 de locuri.

— Unde te duci diseară? întreba aceasta și-au pus-o în anul 1958 peste 12.500.000 de spectatori. Anul acesta este însă Anul Spartakiadei. Anul acesta este mai cu seamă „Anul jubiliar” — un deceniu și jumătate de eliberare. Fără îndoială, la 31 decembrie bilanțul va fi mai bogat. Și Republica Cehoslovacă nu are decît 13 milioane și jumătate de locuitori!

Socialismul se măsoară, între altele, cu nivelul de conștiință al oamenilor. Și conștiința socialistă merge mîna în mîna cu patriotismul. Regretatul Burian, fost director al Teatrului D. 34 din Paraga, s-a consacrat în mare măsură interpretării dramaturgiei originale. Un întreg deceniu a refuzat să reprezinte un singur autor străin. Cazul este izolat, dar exemplul a dat roade: nu numai piesele originale s-au înmulțit, ci și numărul autorilor dramatici. Numele lui J. Dietl, al lui V. Straka, Stehlik, Hrubin, Drda, Kohout, Blazek, al lui Peter Kavvas nu s-au împus numai spectatorilor cehi și slovaci ci au trecut și peste hotare. În 15 ani s-au scris peste 300 de piese originale și aproape 100 de opere, dintre care „Virjeul” compozitoriului Suchan a fost apreciat și în străinătate.

Este semnificativ că, în ansamblul lucrărilor literare apărute în cursul anului 1959, opera care se bucură de cel mai mare succes în rîndul tineretului este nuela lui Jan Otcenasek:

„Romeo, Julieta și întunericul”. Acorduna se petrece în Pragă ocupației naziste și opune două lumi ireconciliabile: umanismul și fascismul. Titlul nulei frizează simbolul. Eroii lui Otcenasek se numesc Pavel și Esther. Dar, asemenea eroilor shakespeareeni — ei înfrunchează dragostea. Dragostea care, dincolo de prejudecățile rasiale, înfruntă întunericul. Fiurul acestei cărți se datorește, fără îndoială, măiestriei autorului, dar adevînea tinerei generații la mesajul ei este simptomatică. Unda umanistă cehă se menține proaspătă. Ca și aceea a creației literare slovace de altfel: romanul Helei Volanská — „Peștele” — tradiția rezistenței patrioților slovaci împotriva fascismului, înregistrează de asemenea un succes remarcabil.

Pe Vlasta Búsková am cunoscut-o prin intermediul cărții: este bibliotecara. După ce m-a informat despre pasiunea tinerețului pentru literatura științifico-fantastică, dar și pentru Balzac, pentru povestirile lui Swift, ca și pentru Gorki și Solohov, discuția a alunecat inevitabil către statistică.

— Ah! Nu fi mirat de ceea ce se vede aici, s-a aplat ea cu modestie, cînd mi-am exprimat admirația pentru activitatea sa prodigioasă. N-ai văzut, probabil, cluburile de cititori de pe lângă edituri, cluburile de întreprindere, bibliotecile populare mai cu seamă. Sînt în număr de 14.000 și împrumută anual 35 milioane de cărți la peste 1.600.000 de cititori. Să vizităm neapărat bibliotecile populare. Dar bibliotecile științifice de stat și bibliotecile universitare le cunoașteți? Dispun de aproape 15 milioane de volume și împrumută anual peste 3.500.000.

Am asociat cuvîntelor tovarășei Búsková o imagine devenită familiară în lunile de cînd colind Cehoslovacia: în avioane, în trenuri, în tramvaie, în autobuze, în troleibuze, în parcuri, oameni cu păr de nea și tineri cu privirile încă uimite în fața întrebărilor vieții — cîlesc.

Ar fi greșit să se creadă că grija pentru tradiția culturală proprie duce la excluderea patrimoniului cultural al celorlalte națiuni. Dimpotrivă, în epoca socialismului, fezarul culturii universale dispune de mijloace de difuzare încă necunoscute. În vitrine, ataturi de operele lui Ovidiu, Tolstoi sau Anatolie France, se vad rămănelor și povestirile lui Sadoveanu și se așteaptă versurile lui Argeșiei, Piesele lui Shakespeare și Cehov fac serie, pe scenele teatrelor. La Brno, de curînd, o expoziție de gravură stigmatizînd amenințarea atomică a făcut un patetic apel la conștiința umană, pînă 300 de exponate a unor pictori din 27 de țări. Franco Picasso și Charles White, Franz Masserell și Vasiliev, Jose Venturini și Paul Weber. La Pragă nu poți vizita numai expoziția realistă a grupului cehoslovac „Cetombrie”, sau a bătrînului și mereu tînrului Rambousek, ci și aceea a celebrului francez din sec. 19 Paul Gavarni, a căruj viziune realistă și istorică s-a prelungit în opera lui Daumier.

La Bratislava, evenimentul artistic al primăverii a fost, indiscutabil, Expoziția de artă plastică românească, a carei valoare a prilejuit criticilor de artă criticii entuziaste.

În sfîrșit, apropiata „Primăvară la Pragă”, dacă va celebra în primul rînd manifestanțele genului creator al popoarelor cehi și slovaci în cei 15 ani de viață descultă, se va desăvîra totodată sub semnul internaționalismului. În orasul lui Smetana și Dvořak, pe unde și-au purtat pașii Mozart și Ceaikovski, interpret și dirijori din Uniunea Sovietică și Statele Unite, R.D. Germană și R.F. Germană, Marea Britanie și România, Franța și Ungaria, Italia și Bulgaria, se vor reuni sub falăurile albastre ale Festivalului, confundîndu-și arta în limba cea mai accesibilă dintre toate, în limba care înălțura grănițele și înfrăjește: Muzica.

Peste cîteva zile, populația pragheză va avea prilejul să vizioneze primul film cehoslovac creat pentru poli-ecran. Dinamic, îndrăzneț, cu mare putere de emoționare, filmul are ca idee centrală dezvoltarea multilaterală complexă, a Cehoslovaciei din 1945 pînă astăzi. Titlul vorbește de sine: „Trăim de 15 ani”; spațiul lui este sintetic: 22 minute. S-a întrebînat însă pentru ce pericolul ca pentru două filme și jumătate de lung metraj.

Cum am putea să cuprîndem în numai cîteva pagini ale unei corespondențe lugare, grădindu-ne revărsate între apele Elbei și acelea ale Tisei în aceste 15 primăveri...

VILÉM ZAVADA Primăvara cehă

Pădurea își zbate negrele cioate...
Cine i-a frînt miinile din coate?
Cine i-a retezat picioarele din genunchi
singerînd-o pe frunze și trunchi?
Vînt proaspăt din Est pornise să bată
dar țara înjunghiată,
cu omizi colcăindu-i pe șiră
prin porii mormintelor părea că respiră.

Țară ulcerată de buboi fascist...
Amorțit fu sufletul și trist
Căci în gemuta supunere
numai gerul păzește singele de descompunere.

O, și erupții de soare
se vesteau undeva,
dar în orbitele mormintelor goale ploaia bătea!...
„Tînră și pură primăvară oarbă
năvăli apoi, cu toate sevele în iarbă,
în mesteceni, în frunze,
în cele din urmă crengi ascunse,
secerînd cu salve de muguri
răufăcătoarele oști, purtătoare de ruguri.

Erupții de soare
izbucneau în grădini
dar în Pragă asediată
sevele
se opriseră în rădăcini.

Furtuna mătură, apoi, suierătoare
lagărele toate, de concentrare;
pornind în rotitoare întinderi să fiarbă,
pe morți îi aduse îndărăt din morminte, pe iarbă,
gîlgiurile smulgînd de pe oseminte,
aprinse în ei încăodată,
mînia împotriva morții fierbinte.

Încă despuiați Pragă și bolnavi
mai zăcea, însingurat de dușmani
cînd, de-odată cu un cîntec pur
izbucni răzbunătoarea lavă
și-n cascade se umiră munții împrejur
peste noapte-mpădurindu-se cu partizani.

Decît macii răsăriți în lunci —
sorelelor trofee purpurii și prăzi, —
mai frumoase înfloriseră atunci
baricadele în Pragă mea pe străzi.

Primăvara drumul își croi cu greu
de la margini către inima Pragăi
cucerind mereu
casă cu casă,
piatră cu piatră,
copac cu copac...

In românește de CEZAR BALTAG

FRANTISEK HRUBIN Mai

I.
Soare de mai, țara tresaltă sub tine,
Frumoasa mea țară lucind de luminie.
Se bucură totul sub steaguri, în dansul
luminii
Pe orizont de strajă, flutură pînii.

II.
În trup fiecă fibră vibrează ca o stea.
Nici cînd n-am mai trăit o zi asemenea.
Să știe azi prăjmași, bine:
Noi știm să ne-apărăm de or-cine.

III.
Azi soarele-a aprins obrajii fetelor,
Cîte-o floare le-a pus în undele pietelor.
Băieții în gînd le sărută sprîncenele multe,
Băieții voinici ca brazii de munte.

IV.
Cei bucuria asta înaltă, curată?
A respirat, în lume, țara eliberată!
E-n luna mai și pacea cîntă printre noi.
Trece prin țară, astăzi, armata de eroi.

In românește de GRIGORE HAGIU

Săptămîna

Castel din cărți de joc

Intr-un articol publicat în New York Herald Tribune, cunoscutul ziarist american Walter Lippmann constată că guvernul american, chiar dacă ar fi încercat să-l salveze pe Li Sin Man, tot n-ar fi izbutit. Prin pona lui Lippmann cîntărilor americană a că „existența regimului dictatorial al lui Li Sin Man depindea numai de bunăvoința americană”. Nici milioanele de dolari cu care a fost pompat singurul lacheu american, nici alegerile „supravegiate de ONU”, nici armenismul cu care a fost înestrat n-au putut împiedica să se transforme în cioburi „vitrina libertății americane” în Asia. Cartierul diplomatic al S.E.A. din Seul încearcă să reconstituie castelul din cărți de joc risipite de valuri mișcătoare populare, menținînd la putere a celeră răgin, reprezentat de miniștrii și prietenii apropiați ai lui Li Sin Man, care n-au fost vizitați la domiciliu de demonstrații. Guvernul provizoriu de la Seul (termen excelent care-i caracterizează trîncina!) trebuie să-și dea cît mai repede duhul, pentru a face loc adevăraților reprezentanți ai poporului. Ce fantomă tremurî undeva în Asia? Nu cumva Cian Kui și în Taiwan?

Jenă

Christian Herter, Selwyn Lloyd și ceilalți miniștri occidentali sosiți la Istanbul pentru a participa la conferința NATO sînt, după cum relatează agenția Associated Press, „evident jenăți” de atmosfera de război în care se vor desfășura lucrările NATO în Instanbul înșesat de trupe și tancuri. Decurul a adevat pentru NATO iar jena e un cuvînt prea politic pentru a exprima răspunderea acelor care sînt vizionați de situația unei țări în care s-au făcut simțite atît de pregnant consecințele atlanței atlantice.

Tambroni. Vaticanul și neofasciștii

Soneta guvernului democrat-cristin format din Tambroni atrîna de un fir de păr. Și în Italia se resimt consecințele încălțării situației internaționale. După ce, timp de cîteva săptămîni, cercurile clericale au încercat tot soiul de formule pentru a evita ceea ce poporul italian cerea clar și răspicat — formarea unui guvern cu orientare „de stînga”, guvernul demisionar Tambroni s-a adunat din nou și și-a prezentat în fața Senatului cu același program care a dus la răposarea guvernului precedent. Tambroni a fost acuzat de un senator că în trecut a colborat cu partidul fascist al lui Mussolini, drept care neofasciștii din Senat au fost singurii, în afară de democrații-cristini, ce i-au acordat investitura. Președintele Consiliului de Miniștri Tambroni a refuzat să răspundă la acuzațiile ce i-au fost aduse, dar în sala Senatului s-au auzit multe vreme aclamații: „Trăiască rezistența! Jos fasciștii! Însoțite de aplauzele comunistilor, socialistilor și ale reprezentanților altor partide, inclusiv ale multor senatori democrat-cristini.

Vitorul nu prezice nimic bun guvernului Tambroni, investit cu o majoritate de numai cîteva voturi, grație sprijinului neofascist și disciplinei de partid a senatorilor democrat-cristini „de stînga”. În Italia, cuvîntul hotărîtor îl va avea poporul și nu Vaticanul.

„Der Spiegel” recunoaște

Revista vest-germană „Der Spiegel” reproduce în coloana sa opiniile

Director: Acad. ZAHARIA STANCU. Colegii redacționali: Acad. MIHAIL BENIUC, MARCEL BRESLAU, EUSEBIU CAMILAR, membru corespondent al Academiei R.P.R. PAUL GEORGESCU (redactor șef); EUGEN JEBELIANU, membru corespondent al Academiei R.P.R. ION MIHAILEANU, V. MINDRA (redactor șef adjunct) MIHAIL PETROVEANU (redactor șef adjunct) CECERONE THEODORESCU, ION VITNER.

NOTE DE DRUM

tirea despre reprezentarea „Plutașului de pe Bistrița” pe scena Teatrului de operă din Teplice a constituit pentru mine o surpriză. În Cehoslovacia lucrarea fusese cunoscută direct prin turneul Teatrului Metropolit din Berlin democrat și au socotit că ar fi bine primită de publicul cehoslovac.

„Ne aflăm totuși în țara cărbunelui”, — îmi spune Milada Kaderakova, ciceronele meu în zilele premergătoare premierii, în timp ce evocam printre vechi și impunătoare palate, secularul trecut al stațiunii. Pentru uzul turiștilor și bolnavilor din toată lumea, localnicii amintesc romantice momente, care se aflund în trecut pînă în secolul al 12-lea, adică pînă la 1188, cînd lăcuța de Turingia a întemeiat la Teplice o mănăstire benedictină, care punea în valoare izvoarele termale ale localității.

Azi, ca în toată Republica, țara cărbunelui” trăiește o epocă de înflorire. Orase noi își înalță blocurile simetric, în liniile clare, fără inutilitate zoroante, iar zecile de mii de oameni își muncii, ocupații de cădere a minierii necesare construcției socialismului, revine — pentru ceasurile de odihnă și de viață socialistă — tradițiile culturale și artistice ale regiunii.

„Cronicile, precum și tradiția orală, — continuă să mă informeze ciceronele meu, — amintesc faptul că Teplice a fost vizitat de Petru cel Mare, țarul reformator al Rusiei”. Și evocările continuă, cu nume care nu mai par ale zitelor de ieri, ci ale zitelor noastre. Parcurile și străzile din Teplice au văzut siluetele unor mari artiști, genii ale omeniții și oameni de știință, prețuși și îndrăgiți de lumea noastră socialistă. Poate chiar printre acești ați și-au plimbat gîndurile Goethe și Beethoven, Chopin, Liszt și Wagner... Vechea ospătarie pe care o frecventa Wagner la Teplice, cînd lucra la „Tannhäuser”, mai există și azi, iar panorama de la Dubravka are și azi vraja care l-a inspirat marelui compozitor celebra „Abendsternlein”. Acești mari artiști, prezenți în librării, pe arișe de spectacole, în felul de a gîndi al lumii de azi, aparțin însă mai degrabă prezentului nostru socialist, decît vechilor regimuri apuse și călăuzesc pașii noștri pe căile înfloririi artistice și culturale.

Nu este, prin urmare întîmplător, faptul că din cele 93 teatre, 12 opere și 10 teatre de operă cite numără azi R. Cehoslovacă, aici sînt trei: un teatru de operă și balet la Usti, un teatru la Most și un teatru de operă la Teplice. Cîst o capacitate de 1000—2000 de locuri fiecare din ele, — cel din Teplice, cu 2000 de locuri, este cel mai încălzit — teatrele și teatrele muzicale din țara cărbunelui” sînt cu pasiune frecventate de mii de spectatori noi, entuziaști, pasionați, dar și foarte exigenți. Datorită unui sistematic schimb de turnee, repertoriul din fiecare localitate este mereu nou și variat. Teatrele sînt e-

chipate cu autobuse și remorci pentru transportul rapid al trupelor și al decorurilor, croite pe măsura scenelor, încît itinerariile se parcurg fără pierdere de timp sau de muncă. Programele fiind din timp anunțate, spectatori și asigură locurile cumpărînd abonamente, iar din itinerariul nu sînt omise nici localitățile mai mici, ca Lotny, Zatec, Litvinov ș.a., dotate și acestea cu săli încălzite și cu amfiteatre pentru spectacole în aer liber. Instituțiile culturale se întregesc cu muzee, școli medii și școli populare de artă și orchestre simfonice.

Încă de la repetiții mi-am dat seama că aici la Teplice, „Plutașul de pe Bistrița”, a ajuns — pe miini bune. Tînrul ansamblu al teatrului de operă din Teplice, condus de directorul Karel Škoumal, este format din soliști și coriști cu pregătire muzicală excelentă, voce cultivată, pasiune și probitate artistică, respect și înțelegere pentru public și pentru lucrare, talent, înerețe, frumusețe. Ce și-ar mai putea dori în plus un teatru de operă și ce ar fi putut mai mult spera autorul?

În seara, de neuită pentru mine, a premierii, sala teatrului de operă din Teplice a fost arhiplîna, iar cei 2000 de spectatori din acea seară, ca și cei din serile următoare, au recunoscut în Tudor și Ileana, interpretați excelent de Frantisek Navrat și Jaroslava Konicikova, inimi înflăcărate pentru muncă și pentru dragoste sinceră.

Filaret BARBU

„Primăvara” (gravură în lemn) MAJER ANTONIN

Horia LIMAN
Praga, 28 aprilie